

tilbageviſe den Paafand, at vi ſkulde have gjort os ſkyldige i en ſaadan Fremgangsmaade. Vi have ganſke viſt ſtandſet den kommunale Skattelov. Hvorfor? Fordi den var i høieſte Grad ſlet forberedt (Hør! Hør!), vi manglede ganſke de ſaktiſte Forudſætninger, de ſaglige Betingeſer for at kunne forhandle og vedtage Lovforſlaget, og det er Noget, vi til alle Tider have gjort og fremdeles ville gjøre, vi ville kræve ſom Betingeſe for at kunne behandle og vedtage Lovforſlag, at de ere forberedte og opluſte ſaaledes, at vi have de fornødne ſaglige Forudſætninger for at kunne behandle dem. Dem ſavnede vi, og det var derfor, at vi ikke ſaae os iſtand til at fremme Lovforſlaget. Den Ret, ſom Landſtthinget altid har øvet, og ſom det fremtidig vil øve, hævder jeg for det, at, naar det møder Lovforſlag, der ere utilſtrækkelig forberedte, ſaaledes at de medſylgende Dplyſninger erklære ſig ſelv for at være rent foreløbige, forſaavidt de overhovedet findes og ikke aldeles mangle, kunne vi ikke indlade os paa at vedtage ſaadanne Love. Og nu Toldloven! Der er affurat det Samme Tilfældet; vi ſige: vi kunne ikke behandle og vedtage denne Lov, inden de fornødne ſaglige Forudſætninger for dens videre Fremme foreligge. Og hvilke ere da de fornødne ſaglige Forudſætninger? Det er, at da Loven ſaſtætter en Afgang i Indtægter, ſom ſkal dækkes, ſaa kunne vi ikke indlade os paa at beſtemme, om, og hvor megen Afgang vi kunne finde os i, for vi vide, om og hvorledes Dækning ſkal finde Steb, om man fremdeles er enig i, at Dækning ſkal ſte ved Hjælp af en Ol- og Brændevinsſkat, eller om man muligviſ vil have andre Skatter. Det er det, ſom gaar gjennem hele vor Forhandling af Forſlagene, at vi kræve de ſaglige Forudſætninger, ſom ere nødvendige for at kunne behandle og vedtage gode Love. Andet kræve vi heller ikke, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem ſkal kunne paaviſe noget Exempel paa, at vi have ſagt: Den Lov kunne vi ikke vedtage, fordi det er den og den Miniſter, der har forelagt den, og navnlig have vi ikke fulgt den Fremgangsmaade, at vi ikke engang have prøvet paa at komme til Forhandling om en Lov med et Miniſterium, fordi man kunde ſige, at man ingen Tillid har til det Miniſterium. Jeg ſkal tage et Exempel. Der foreligger et Lovforſlag om et Fernbaneanlæg fra Slagelſe til Næſtved, ſaavidt jeg mindes. Nu gad jeg dog vide, om man ikke kunde have Tillid til dette Miniſterium netop i Henſeende til Anlæg af Fernbaner. Jeg tror dog, at dette Miniſterium har gennemført ſaamange Lovforſlag derom, at man nok paa det Om-

raade kunde have Tillid til det. Og nu spørger jeg: Hvorfor ſkulde det Lovforſlag ikke kunne fremmes? Ja, ſaa længe man ikke behandler det, er det umuligt, men hvorfor ſkulde man paa Forhaand ſige, at det vil være umuligt at føre denne Sag igjennem, naar man dog har ført ſaamange Lovforſlag igjennem? Nu f. Ex. Loven om Frilagre ved Kjøbenhavn. Jeg veed ikke, hvorfor det paa Forhaand ſkulde være umuligt at ſige, at vi kunde enes om dette Forſlag med Miniſteriet; og hvorfor man ſtrag paa Forhaand lader det ligge i den Forviſning, at det ikke er muligt at gennemføre det, det forſtaar jeg ikke. Saadan en Fremgangsmaade have vi heller ikke fulgt; jeg tror, at vi have efter bedſte Evne taget Forſlagene for, ſet paa dem, behandlet dem og ſøgt at komme til et Reſultat; vi have ikke ladet dem ligge, og naar man derfor vil ſigte Landſtthinget for Wiſnepolitik, beſtaende i, at man enten ſlet ikke behandler Lovforſlagene eller, ſelv om man fremmer dem, dog gjør deres Fremme afhængig af andre end rent ſaglige Betingeſer, maa jeg for mit Bedkommende nedlægge Proteſt derimod; en ſaadan Opfattelſe kan jeg for mit Bedkommende ikke gaa ind paa. Det ærede 1ſte Medlem for 11te Kredſ (Termansen), hvis Udtalelſer jeg altid lytter til med ſtor Inter-eſſe, fordi de ere prægede i ſaa høi Grad af Varme og Overbeviſning, ſagde ogſaa, at det var ikke godt at kaſte med Skyld og underſøge, hvem der havde Skyld, og at ſige, at Miniſteriet ikke havde Skyld. Ja, men det er jo ikke os, der have begyndt at underſøge dette Spørgſmaal, men naar man fra anden Side vil lægge Skylden paa dem, ſom vi ikke kunne erkjende, at den paahviler, mener jeg, at vi for vor Bedkommende dog maa udtale vor Overbeviſning. Men jeg vilde ganſke viſt ogſaa ønske, at man kunde lade dette Spørgſmaal om Skyld falde og ſaa enes om en Adreſſe, ſom jeg nok antager, at begge Thing vilde kunne enes om, idet man bortſaa fra Fortiden og kun holdt ſig Fremtiden for Die, ſaaledes at man ſagde: Tilſtanden er ubelig, utilfredsſtillende, vi maa derfor hver for ſig ſe at gjøre, hvad vi kunne, for at den kan blive bedre. Derfor ville vi for det Førſte arbejde, arbejde flittigt, ſaaledes at vi med Omhu og Samvittighedsfuldhed ville anvende den Tid, i hvilken Rigsdagen er ſamlet, til at behandle Sagerne, og ſaa ville vi dernæſt ſelvfølgelig erkjende, at vi ikke ere Eneſtkere, at vi kun hver for ſig udgjøre en Beſtanddel af den ſamlede Statsmagt, af den ſamlede Lovgivningsmagt. Derfor ville vi ſelvfølgelig hver for ſig reſpekttere hinandens